รวมคำบ

ภาคสอง สมัยที่ ๗๔ ปีการศึกษา

รยาย

๕๖๔ เล่มที่ ๑

www.bangkoklawtutor.com

บทบรรณาธิการ

คำถาม คำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๔๔/๑ ต้องบรรยายถึงข้อหาและข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเหมือนคดีแพ่งทั่วไปหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๗๘๒/๒๕๖๓

คดีอาญาของศาลชั้นต้น โจทก์ร่วมฟ้องจำเลยเป็นจำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานแจ้งความเท็จ ตาม ป.อ. มาตรา ๑๓๗ ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยในความผิดฐานฟ้องเท็จ ตาม ป.อ. มาตรา ๑๗๕ แม้มูลคดีจะเกี่ยวเนื่องเป็นเรื่องเดียวกันก็ตาม แต่ก็**เป็นคนละฐานความผิดและต่างกรรมต่างวาระกัน** ทั้งคำพิพากษาคดีดังกล่าวในฐานเบิกความเท็จที่โจทก์ร่วมฟ้อง อ. เป็นจำเลยที่ ๒ และ ท. เป็นจำเลยที่ ๓ ก็วินิจฉัยถึงการกระทำของ อ. และ ท. ในเรื่องเบิกความเท็จโดยไม่เกี่ยวกับจำเลย อีกทั้งคำพิพากษาดังกล่าวก็ไม่ได้วินิจฉัยในประเด็นที่ว่าโจทก์ร่วมทุบทำลายที่กั้นขวางรถยนต์ผ่านเข้าออกหรือไม่ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่ต้องวินิจฉัยในคดีนี้ จึงถือไม่ได้ว่าศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดที่ได้ฟ้องคดีนี้แล้ว ฟ้องโจทก์หาเป็นฟ้องซ้ำ

การยื่นคำร้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๔๔/๑ วรรคสาม กำหนดว่า คำร้องที่ผู้เสียหายยื่นนั้นจะมีคำขอประการอื่นที่มิใช่คำขอบังคับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนมิได้ และต้องไม่ขัดหรือแย้งกับคำฟ้องในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ดังนั้น ประเด็นจึงมีเพียงประเด็นเดียวคือเรื่องของค่าสินไหมทดแทน ส่วนข้อหาต้องถือตามคำฟ้องของพนักงานอัยการโจทก์ **ในคำร้องของผู้เสียหายจึงไม่จำเป็นต้องบรรยายถึงข้อหาและข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเหมือนคดีแพ่งทั่วไป** คงบรรยายแต่เฉพาะคำขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนก็เพียงพอแล้ว กรณีจึงไม่อาจนำ ป.วิ.พ. มาตรา ๑๗๒ วรรคสอง มาใช้บังคับกับการยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๔/๑ ได้

โจทก์ร่วมเบิกความยืนยันว่า โจทก์ร่วมต้องเสียค่าทนายความและค่าใช้จ่ายในการต่อสู้คดีที่ถูกจำเลยฟ้อง แม้โจทก์ร่วมไม่ได้นำสืบให้ชัดว่าต้องเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงินเท่าใด แต่ศาลก็สามารถกำหนดจำนวนค่าเสียหายให้ตามพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดได้

คำถาม การนำสืบว่าได้ชำระหนี้เงินกู้ให้แก่ผู้ให้กู้แล้ว โดยผู้กู้นำสมุดเงินฝากและบัตรเอทีเอ็มของผู้กู้ให้ผู้ให้กู้ยึดถือไว้ใช้ถอนเงินจากบัญชีธนาคารของผู้กู้ อยู่ในข้อห้ามว่าห้ามนำพยานบุคคลมาสืบแทนพยานเอกสารหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๕๗๗/๒๕๖๓

ส. ชำระหนี้ให้แก่โจทก์โดย**โจทก์รับบัตรเอทีเอ็มของ ส. ไว้ถอนเงินจากบัญชีของ ส.** กรณีนี้เป็นเรื่องที่เจ้าหนี้ยอมรับการชำระหนี้อย่างอื่นแทนการชำระหนี้ที่ได้ตกลงกันไว้

ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๓๒๑ วรรคหนึ่ง ซึ่งไม่ต้องห้ามที่จำเลยจะนำสืบพยานบุคคลให้ศาลเห็นถึงวิธีการชำระหนี้โจทก์ว่าได้ปฏิบัติต่อกันเช่นใด ทั้งไม่อยู่ในบทบังคับเฉพาะตาม ป.พ.พ. มาตรา ๖๕๓ วรรคสอง ที่บัญญัติว่า ในการกู้ยืมเงินมีหลักฐานเป็นหนังสือนั้น ท่านว่าจะนำสืบการใช้เงินได้ต่อเมื่อมีหลักฐานเป็นหนังสืออย่างใดอย่างหนึ่งลงลายมือชื่อผู้ให้ยืมมาแสดง หรือเอกสารอันเป็นหลักฐานแห่งการกู้ยืมนั้นได้เวนคืนแล้ว หรือได้แทงเพิกถอนลงในเอกสารนั้นแล้ว ดังนั้น ที่โจทก์ฎีกาว่าหาก ส. ได้ชำระหนี้โจทก์ครบถ้วนก็ต้องขอคืนบัตรเอทีเอ็มและสมุดเงินฝากคืนจากโจทก์ แต่ ส. หาเรียกคืนจากโจทก์ไม่ และจำเลยไม่มีหลักฐานการใช้เงินที่ทำเป็นหนังสือหรือแทงเพิกถอนในสัญญากู้ยืมเงินมาแสดงนั้น ฟังไม่ขึ้น

คำถาม การยื่นอุทธรณ์ขอให้ศาลสั่งคืนค่าขึ้นศาลเป็นกรณีพิเศษจะต้องห้ามอุทธรณ์หรือไม่

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอถอนคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินที่ยึด ศาลมีคำสั่งอนุญาต ให้ค่าฤชาธรรมเนียมเป็นพับ ชอบหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๗๐๘/๒๕๖๓

ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ร้องได้ยืมเงินของญาติมาชำระค่าขึ้นศาลและมีความจำเป็นต้องนำเงินดังกล่าวไปคืนให้ญาติ **ขอให้ศาลสั่งคืนค่าขึ้นศาลเป็นกรณีพิเศษแก่ผู้ร้อง จึงเป็นการอุทธรณ์ในปัญหาเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมแต่อย่างเดียว** โดยผู้ร้องมิได้ยกเหตุในอุทธรณ์ว่า ค่าฤชาธรรมเนียมนั้นมิได้กำหนดหรือคำนวณให้ถูกต้องตามกฎหมายอันจะเข้าข้อยกเว้นให้อุทธรณ์ได้ อุทธรณ์ของผู้ร้องจึงต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๖๘

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินที่ยึดอันเป็นคำฟ้องตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑ (๓) และได้เสียค่าขึ้นศาลไว้ ต่อมาก่อนไต่สวนคำร้องขอ**ผู้ร้องยื่นคำร้องขอถอนคำร้องขอ**ดังกล่าว พร้อมขอให้ศาลสั่งคืนค่าขึ้นศาลเป็นกรณีพิเศษ ซึ่งศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ศาลชั้นต้นย่อมมีอำนาจที่จะสั่งคืนค่าขึ้นศาลที่ผู้ร้องได้เสียไว้ทั้งหมดหรือบางส่วนแก่ผู้ร้องได้ตามที่เห็นสมควร การที่**ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ค่าฤชาธรรมเนียมเป็นพับ**เท่ากับไม่คืนค่าขึ้นศาลให้แก่ผู้ร้องเลยเช่นนี้จึงไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา ๑๕๑ วรรคสอง ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกาเห็นควรหยิบยกขึ้นแก้ไขให้ถูกต้องตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๒๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๕๒

คำถาม การได้ภาระจำยอมมาโดยอายุความ จะยื่นคำร้องขอต่อศาลเป็นคดีไม่มีข้อพิพาทขอให้ศาลไต่สวนและมีคำสั่งให้ที่ดินตกเป็นภาระจำ

คำร้องของจำเลยขอให้ตีความว่าสัญญาประนีประนอมยอมความมีเงื่อนไขบังคับก่อน โดยอ้างเป็นเหตุขอให้เพิกถอนการบังคับคดีว่า เมื่อครบกำหนดที่จำเลยต้องส่งมอบอาคารคืนโจทก์ในสภาพเรียบร้อยแล้ว โจทก์ยอมให้จำเลยอยู่ในอาคารพิพาทเรื่อยมาโดยรับชำระค่าตอบแทนเป็นกรณีไม่ถือเอาความตกลงตามสัญญาประนีประนอมยอมความเพื่อบังคับคดีอีก ทั้งโจทก์ไม่ดำเนินการโครงการรื้ออาคารและก่อสร้างอาคารใหม่จริง ข้ออ้างจะรื้อถอนและก่อสร้างเป็นการแสดงเจตนาลวงทำกลฉ้อฉลให้จำเลยหลงเชื่อทำสัญญาประนีประนอมยอมความ จำเลยบอกเลิกสัญญามีผลให้สัญญาตกเป็นโมฆะนั้น ล้วนเป็นกรณี**อ้างเหตุเช่นเดียวกับที่จำเลยอ้างตามคำร้องที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งวินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำร้องดังกล่าวไปแล้ว**โดยจำเลยไม่อุทธรณ์ การที่จำเลย**ยื่นคำร้องโดยอ้างเหตุเช่นเดิม** จึงเป็นการดำเนินกระบวนพิจารณาในประเด็นที่ศาลได้วินิจฉัยชี้ขาดแล้ว อันเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๔ ที่ใช้บังคับแก่คดีนี้ด้วยโดยผลของ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ ที่ศาลอุทธรณ์รับตีความสัญญาประนีประนอมยอมความแล้วพิพากษาเพิกถอนการบังคับคดีที่ดินพิพาทพร้อมสิ่งปลูกสร้างจึงหาชอบไม่

คำถาม ผู้ร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินที่ถูกยึด ไม่ทราบหมายแจ้งยึดทรัพย์และประกาศยึดทรัพย์ เพราะไม่ได้อยู่อาศัยที่บ้านซึ่งเจ้าพนักงานเดินหมายโดยวิธีปิดหมาย ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินที่ยึดเกินกว่าหกสิบวันนับแต่วันยึดหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๐๗๙/๒๕๖๔

ขณะเจ้าพนักงานเดินหมายส่งหมายแจ้งยึดทรัพย์และปิดประกาศยึดทรัพย์ ผู้ร้องไม่ได้อยู่บ้านพักในที่ดินพิพาท บุตรสาวผู้ร้องมิใช่ผู้รับหมายแจ้งการยึดไว้แทนผู้ร้อง การส่งหมายแจ้งการยึดโดยวิธีปิดหมายและปิดประกาศยึดทรัพย์ไว้ ณ ที่ตั้งทรัพย์ ยังไม่อาจสันนิษฐานได้ว่าบุตรสาวของผู้ร้องทราบเรื่องการยึดทรัพย์แล้วเพราะหมายหรือประกาศอาจหลุดหรือสูญหายไปโดยไม่ปรากฏว่าบุตรสาวผู้ร้องทราบข้อความในหมายหรือประกาศนั้นและนำไปแจ้งต่อผู้ร้อง **ผู้ร้องไม่ทราบการยึดที่ดินและบ้านพิพาทจนระยะเวลาล่วงเลยเกินกว่าหกสิบวันนับแต่วันยึดทรัพย์จึงทราบเรื่อง** กรณีมีพฤติการณ์พิเศษที่ทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๒๓ วรรคหนึ่ง ได้

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ